

Приказом Министерства экономики Украины от 25.01.2008 г. № 21 в тексте Правил 1 было изменено указание о Постановлении Кабинета Министров Украины «О Порядке занятия торговой деятельностью и правила торгового обслуживания населения» от 08.02.1995 г. № 108 на вновь принятое Постановление Кабинета Министров Украины «Об утверждении Порядка занятия торговой деятельностью и правил торгового обслуживания населения» от 15.06.2006 г. № 833 (сегодня, с учетом изменений, — «Об утверждении Порядка занятия торговой деятельностью и правил торгового обслуживания на рынке потребительских товаров»).

Последние изменения, внесенные в приказ Министерства экономики Украины от 10.11.2009 г. № 1239, затронули уже изменяемый ранее п. 3.10 Правил 1 (Приказ от 17.05.2006 г. № 170) относительно предупреждения и уменьшения употребления табачных изделий.

Таким образом, можно проследить достаточно активное изменение правил работы субъектов хозяйствования в сфере ресторанного хозяйства, которые объясняются как изменением общих законодательных требований, так и развитием данного вида хозяйственной деятельности. Однако и оно не разрешает всех тех правовых коллизий, которые требуют своего устранения и приведения специального законодательства в соответствии требованиями, например, Хозяйственного кодекса Украины, в частности, относительно субъектов хозяйствования в сфере ресторанного хозяйства.

ЯСТРЕМСЬКА І. О.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірантка кафедри господарського права і процесу

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ІНОЗЕМНИХ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ ЯК УЧАСНИКІВ СПІЛЬНОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ З УКРАЇНСЬКИМИ ПАРТНЕРАМИ

На сьогоднішній день у науці господарського права є актуальною проблема визначення правового статусу іноземних суб'єктів господарювання як учасників спільної господарської діяльності з вітчизняними суб'єктами господарювання.

Важливість наукового дослідження зумовлена тим, що чітке визначення правового статусу іноземних суб'єктів господарювання є підставою для вільної реалізації ними своїх прав, змоги користуватись

передбаченими державними пільгами та гарантіями, також поряд із дотриманням особливих вимог, що впливають із суті спільної господарської діяльності. Це у свою чергу посилить надійність іноземних суб'єктів господарювання для українських партнерів та сприятиме зміцненню спільної господарської діяльності між ними.

Дослідження питання суб'єктного складу правовідносин із здійснення спільної господарської діяльності вітчизняних та іноземних суб'єктів господарювання знайшло своє втілення у працях вітчизняних науковців — О. М. Вінник, Н. Є. Косач, В. В. Луця, В. В. Резникової та ін.

Спільна господарська діяльність вітчизняних та іноземних суб'єктів господарювання може здійснюватись як у формі господарського договору (без створення юридичної особи), так і у формі створення самостійного суб'єкта господарювання — юридичної особи.

Відповідно до ст. 23 Закону України «Про режим іноземного інвестування» учасниками договору спільної діяльності (далі за текстом — «СД») на території України без створення юридичної особи можуть бути іноземні інвестори.

Згідно з ст. 1 цього Закону, іноземні інвестори — це суб'єкти, які здійснюють інвестиційну діяльність на території України: юридичні особи, створені відповідно до законодавства іншого, ніж законодавство України; фізичні особи — іноземці, які не мають постійного місця проживання на території України і не обмежені у дієздатності; іноземні держави, міжнародні урядові та неурядові організації; інші іноземні суб'єкти інвестиційної діяльності, які визнаються такими відповідно до законодавства України.

Згідно з ст. 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність», інвестор — це суб'єкти інвестиційної діяльності, які приймають рішення про вкладення власних, позичкових і залучених майнових та інтелектуальних цінностей в об'єкти інвестування.

Однак, наразі незрозуміло, визнається інвестором суб'єкт, який приймає рішення про вкладення інвестицій, або ж такий суб'єкт, який провадить інвестиційну діяльність, тобто не просто має намір займатись інвестиційною діяльністю, а вклав певні інвестиційні засоби та здійснює інвестиційну діяльність на законних підставах.

Згідно з вимогами Положення про порядок державної реєстрації договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність за участю іноземного інвестора, затвердженого Постановою КМУ від 30.01.1997 року № 112, (далі за текстом — «Положення») такий договір підлягає обов'язковій державній реєстрації.

Державна реєстрація договорів (контрактів) про спільну інвестиційну діяльність відіграє правостановлюючу функцію, що підтверджується

п. 4 Положення, відповідно до якого саме державна реєстрація договорів (контрактів) є підставою для здійснення іноземної інвестиції за такими договорами (контрактами).

Таким чином, державну реєстрацію можна вважати складовою юридичного факту — укладення договору про спільну інвестиційну діяльність, настання якого, у свою чергу, породжує у суб'єктів такого договору набуття статусу іноземного інвестора.

Щодо ведення спільної господарської діяльності із створенням юридичної особи, підприємство набуває статусу підприємства з іноземними інвестиціями з дня зарахування іноземної інвестиції на його баланс.

Таким чином, законодавець залишає можливість для зловживань суб'єктами, які лише виявивши намір у майбутньому зайнятися інвестиційною діяльністю, однак фактично не набули цього статусу.

Такі зловживання можуть полягати, наприклад, у користуванні гарантіями, установленими Законом України «Про режим іноземного інвестування», зокрема, про встановлення для іноземних інвесторів національного та пільгового режиму інвестиційної та іншої господарської діяльності.

Тому для врегулювання даної проблеми необхідно виключити неоднозначність тлумачення поняття «інвестор» у ст. 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність», законодавчо визначивши його як суб'єкта, який вклав власні, позичкові чи залучені майнові чи інтелектуальні цінності в об'єкти інвестування.

ТАРНАВСЬКИЙ Р. В.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права і процесу

РЕГІОНАЛЬНІ ВЕНЧУРНІ ІНВЕСТИЦІЙНІ ФОНДИ: ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО СТАТУСУ

Фінансове стимулювання інноваційного розвитку регіонів в умовах внутрішньодержавної економічної конкуренції потрібне не лише з державного та місцевого бюджетів, а й з приватного сектора, що має можливість для надання значних інвестицій.

Враховуючи, що за перший квартал 2014 року в США в компанії зі сфери програмного забезпечення було інвестовано рекордну з 2000 року суму — 4 мільярди доларів, видається дуже перспективним та виправданим розроблення українського аналогу «сिलіконової долини». (MoneyTree report Q1 2014 [електронний ресурс] // режим доступу: